

Estimat Dr. Vicens,

Celebro extraordinàriament que hagi aconseguit fotocòpies dels articles de Jean Meuvret, perquè els crec molt importants i fan falta a les biblioteques barcelonenses, on la història econòmica del XVII està representada simplement per un buid.

Per què els nostres historiadors no s'hauran adonat abans de la necessitat de plantejar els problemes de la nostra història en una escala europea? Sense que això vulgui dir que personalment cregui gaire en la possibilitat de trobar fenòmens de conjuntura europea més enllà de les grans tendències seculars. No crec que l'estructuració econòmica d'Europa

hoquies arribat a un grau
d'interpenetració prou gran
per a reflectir en conjunt
cicles de durada més curta
que els seculars. No seria
justament aquest fet i l'ha-
ver-se trobat amb un d'a-
quells moments en què
una depressió acaba i una
recobrament es prepara - i
en què el signe del mo-
viment no és gaire clar -
el que fa que Mr. Meuvret
no trobi una conjuntura
europea - ni mediterrània -
prou clara? Per què els
historiadors cauran amb
tanta freqüència en l'error
de creure que progrés i
decadència són línies con-
tínues i no aprendran ai-
xò que acabo de llegir en
el "Tratado sobre los ciclos
económicos" de Estey i que
podrien saber per simple

(2)

sentit comú: "El progreso no es una línea suave; no hay ningún conflicto entre el progreso y la fluctuación; progreso es fluctuación".?

Jo no penso fer cap intent de desbaratar una conjuntura mediterrània per dos motius: a) dubto, com li he dit, que pugui trobar-se altra cosa que una fase fluctuant de reestructuració i de preparació de l'expansió del XVIII economia ~~història~~ b) perquè no sé prou ~~història~~ per a atrevir-me amb certs problemes (si m'he de dedicar a història econòmica em caldria saber economia, però de veritat i no simplement estudiar-me en plan autodidacte). La única cosa que valdria fer veure és la influència d'aquestes qüestions de proteccionisme

i antiproteccionisme, de política econòmica i monetària, en una comunitat de comerciants i fabricants.

Però deixem-nos de digressions.

Li agraeixo molt les seves orientacions — les primeres que rebo de vostè i que m'interessen molt més que els elogis — i les tindrè en compte.

Aquí dalt no tot és dolent. Ahir a la tarda — dissabte — vàrem anar amb un grup de companys a veure una estona al riu Siurana. Baixàrem per la banda de la serra de La Mussara que mira cap a Prades i a l'interior i que és més obaga, fèrtil i frescol que la que mira al mar. Pel camí trobàrem uns bancals de pedra abandonats

i coberts ja pel base de
 pins (tal vegada restes d'an-
 tics cultius de vinya - sem
 al Priorat - arruinats per
 la filloxera? Sel Sr. de lo-
 bet ens ho hauria dit: pels
 voltants hi havia exemplars
 de vinya silvestre). Tocant
 al riu la vegetació és
 d'una extraordinària ex-
 tiberància: encara que els
 camins són ben fressats,
 cal passar-hi obrint-se
 pas difícilment entre les
 branques entrelligades dels
 boixos. Pins, alzines, al-
 bers ("formosa populus
 alba comes"), grèvol d'un
 verd metàl·lic i, al so-
 tabosc, unes estranyes can-
 pàmules blaves i uns in-
 creïbles "dents de lleó".

En un enorme circ
 d'enderrocament càrstic,

voltat de penya segats, hi havia un gran gorg on es banyaven uns quants soldats de les forces auxiliars (uns com els "Baigneurs" de Bezanne). Hom hi podia nedar amb un petit arc de Sant Martí a l'abast de la mà i sentint-se caure tot el saltant d'aigua del Siurana al damunt dels muscles.

Però aquesta carta és excessivament llarga. Hi prego que em disculpi; però és que estic bent "guardia de batalló" i el temps passa lentament. Amb mi a la guàrdia hi ha un internacional de natació i water-polo - prototipus d'atleta perfecte - i un estudiant de dret que em

va dir que creia que vosté
era " una pantalla de cara
a l'exterior, una exhibició
deliberada de tolerància ". No
puc pas ésser més explícit.

Rebi una cordial salu-
tació de

Josep Fontana